

תת"ע 12729/01/20 - מדינת ישראל נגד אלון ביאליק

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12729-01-20 מדינת ישראל נ' אלון ביאליק
תיק חיצוני: 10154345622

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אלון ביאליק

החלטה

הנאשם נשפט בהיעדרו בתאריך 24.2.20.

בתאריך 10.9.20 הגיש הנאשם בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו וטען כי לא קיבל את ההזמנה לדיון שכן לא נכתב באישור המסירה (אשר חזר בציון "לא נדרש"), או שהודעה הושארה לנאשם. עוד טוען הנאשם לכשלים ברישום הדו"ח ופגיעה במהימנות השוטר.

לאחר עיון בתיק ובבקשה מצאתי, בתאריך 15.9.20, לחייב את הנאשם להתייחס לאישור המסירה של גזר דין ולצרף את הדו"ח המקורי עד ליום 1.10.20.

בתאריך 8.10.20, מאחר והנאשם לא מילא אחר הוראותי מחקתי הבקשה.

בתאריך 19.10.20 הגיש הנאשם את אותה בקשה בדיוק, מחדש. מאחר ולא היה בה כל שינוי וכל הסבר להתעלמות מהחלטתי הקודמת, מחקתי הבקשה בו ביום.

בתאריך 1.11.20 שב והגיש הנאשם את אותה הבקשה, רק שעתה צירף לה את הדו"ח המקורי (הגם שזה חסר שכן אינו כולל את תגובת הנהג). לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה מצאתי להורות לנאשם לצרף עותק מלא מהדו"ח ולנמק מדוע יש להתייחס לבקשתו השלישית שעה שבשתי הזדמנויות קודמות לא מילא אחר החלטות בית משפט.

בתאריך 13.11.20, הוסיפה ב"כ המבקש התייחסותה משלימה לבקשה וציינה כי הבקשה נפלה בשוגג בין הכסאות ולכן לא טופלה כנדרש, כי הנאשם אינו חולק על כך שקיבל בחודש פברואר 20 עותק מגזר הדין אולם בשל צוק העתים

ומשבר הקורונה לא ניתן היה להיפגש עמו לצורך קבלת עמדתו וכן לא ניתן היה לצלם את חומר החקירה. עוד ציינה ב"כ הנאשם כי לחילופין, מבקש הנאשם להורות על קיום דיון בבקשה.

המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי די בסימון "לא נדרש", כדי להקים את חזקת המסירה, אשר לא נסתרה.

דין הבקשה להידחות

טרם אתייחס לגופו של עניין, אציין כי לא מצאתי לקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים. ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם (פורסם בנבו, להלן: "**עניין סאלם**"), סיכם כב' הש' שהם את ההלכה הנוהגת בעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר אשר יפים גם לענייננו:

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר. עם זאת, על בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה".

הנאשם לא נימק ולא הצביע על טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים ואף לא הצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין.

לגופו של עניין, עיון באישור המסירה מלמד כי הוא נשלח לכתובתו של הנאשם וכולל את שמו של המוסר, חתימתו ותאריך המסירה וגם אם השם אינו מוכר לנאשם (או אפילו לבית המשפט), אין הדבר אומר כי לא ניתן לדעת את פרטיו/ה. לכל הפחות, על מנת לתמוך בטענותיו בעניין זה, היה על המבקש לערוך בירור ראשוני בסוכנות הדואר הרלבנטית ולבחון מי הוא פקיד/ת הדואר. אין לקבל טענות מעין אלה המועלות בעלמא וללא תימוכין. "כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 סאלם הנ"ל, בפסקה 35 (25.3.2018), עפ"ת 37016-12-18 נבואני נ' מדינת ישראל (25.12.18), עפ"ת 51928-08-19 אבר רביבו (12.9.19); ועוד).

זאת ועוד, עיון בתיק בית משפט מלמד כי גזר הדין הגיע ישירות לידי של המבקש ביום 1.3.20 והוא חתום בעצמו על אישור המסירה. על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. בעניין זה אוסיף ואציין כי אין המדובר בחריגה של מה בכך, שכן הבקשה הוגשה לראשונה בחודש ספטמבר וגם אם היו תקופות חירום באמצע ואפילו סגר (הראשון, שהסתיים בחודש מאי 2020 - א"ל), היה לנאשם די והותר זמן להגיש את הבקשה ולא להשתהות עמה.

בנוסף, בחנתי אף את טענותיו של המבקש בעניין הכשלים הראייתיים, טענות שעיקרן גרסת השוטר אל מול גרסת

המבקש. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת המבקש דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעת המבקש. יפים לעניין דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראיות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

מעבר לדרוש, אציין כי לא מצאתי סתירה במסגרת הדו"ח שערך השוטר, שציין "אוזניה לטלפון בצבע שחור צבע טלפון לבן", קרי האוזניה שחורה והטלפון לבן.

מעבר לאמור, אציין כי למרות שדנתי בבקשה לגופו של עניין, לא היתה לכך הצדקה אמיתית שעה ששתי בקשות דומות נמחקו בשל חוסר מעש ואי מילוי אחר החלטות בית המשפט. עם כל הכבוד שגגה שנפלה במשרד עורכי הדין אינה עילה לביטול פסק הדין ו/או התעלמות מהחלטות בית המשפט.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ח טבת תשפ"א, 02 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.